

crítica cinema

MARCEL·LÍ BORRELL

Digues que m'estimes...**En la ciudad**

Directora: Cesc Gay.

Intèrprets: Mònica López, Eduard

Fernández, Vicenta N'Dongo,

Àurea Márquez, Pere Arquillué i

María Pujalte. Espanya, 2003.

110 minuts. Rambla.

- 1. De què va?** Una colla d'amics que aviat en faran quaranta, sobreviuen als nequits sentimentals de parella basats en la mentida...
- 2. Com va?** Tan coral com el neteja vaixelles. ¿Recorden la mítica *Johnny Guitar* quan Sterling Hayden diu a la Joan Crawford: "Digues que m'estimes encara que sigui mentida"? Doncs el director-guionista Cesc Gay (*Hotel Room*, *Krampack*) treu a la llum un seguit de vides ocultes, de matrimonis sota sospita d'avorriment i d'infidelitat, que s'inspiren en l'escena del crepuscular *western* de Nicholas Ray. Amb parsimoniós ritme narratiu i gèlida temperatura emocional, el film es passeja pels carrers, restaurants, bars i apartaments d'una Barcelona que s'ha posat guapa per allò tan esplèndid com confús que és el Fòrum de les Cultures. Dit això fora de context, diguem ràpid que la comèdia desencisada d'uns *urbanites* al cul del sac prem tecles emotives i socials amb decisió, exacte disseny dels personatges, elegància visual i un exquisit tacte a l'hora de mostrar realitats gens confortables. I si el director es mou amb premeditat gust, actors i actrius, en especial la Mònica López i, e! un desconegut Jordi Sánchez, a més d'Eduard Fernández, s'ho munten diví.
- 3. I va:** com anell al dit per a parelles entre 1963 i el 1968.